

ge instruks fra regering eller Folketing. Hvor er den reelle indflydelse så?

Udenrigsministeriets oversigt over de 10 møder, der har været afholdt i Rådet af økonomi- og finansministre (Økofin) fra marts 1999 til marts 2000, viser, at normalt er alle EU-landene repræsenteret ved deres finans- og økonomiministre. De store eurolande Frankrig og Tyskland er mødt med en minister hver eneste gang!

Eurolandene udebliver således ikke fra Økofin-møderne, og Danmark har derfor mulighed for – på lige fod med de øvrige EU-lande – at fremføre sine synspunkter over for alle EU-landenes økonomi- og finansministre, og hvis det så er nogle gode og velunderbyggede argumenter, der fremføres, så skal eurolandene nok lytte og tage dem til sig.

Den vigtigste opgave for Økofin er at udarbejde de overordnede økonomisk-politiske retningslinjer for medlemsstaterne og Fællesskabet. Det er det centrale instrument til den økonomisk-politiske samordning i EU. Nærmere betegnet drejer det sig om medlemslandenes fælles mål for den økonomiske politik, der ifølge traktaten er en bæredygtig, ikke inflationær vækst, et højt beskæftigelsesniveau, styrkelse af miljøhensynet samt økonomisk og social samhørighed.

Danmark har altså lige så gode muligheder for at få indflydelse på beslutninger vedrørende EU's økonomiske politik, som hvis vi var med i ØMU'en.

Derfor nej nu!

Det er en afgørende beslutning, danskerne skal tage den 28. september i år.

Ifølge den økonomiske sagkundskab har det meget ringe økonomisk betydning for den danske økonomi, om vi tilslutter os euroen eller ej.

Senest vurderede Det Økonomiske Råds formandskab, at »samlet set ... (er) ... de snævert økonomiske konsekvenser ved et medlemskab små og usikre.«

I Nationalbankens seneste kvartalsoversigt for 2. kvartal 2000 siges det, at Nationalbankens holdning er velkendt: »De økonomiske fordele ved etablering af en økonomisk og monetær union (er) i det væsentlige allerede ... realiseret for Danmarks vedkommende.«

I Hoffmeyerudvalgets rapport anføres (på side 104): »De virkninger på den økonomiske effektivitet for medlemslandene i ØMU'en, der er omtalt ovenfor, ... er ikke store – men de er per-

manente, og i det omfang de gør sig gældende, er de positive.«

Ekspertisen slår således fast, at det ikke er af økonomiske grunde, vi skal tilslutte os ØMU'en. Der er heller ikke noget i vores økonomiske forhold, der gør det nødvendigt for os, at vi tilslutter os ØMU'en.

Der er derfor ingen afgørende økonomiske eller politiske grunde, til at vi nu skal erstatte kronen med euroen. Det er usikkert om eurolandene vil kunne koordinere deres politik godt nok. Den faldende eurokurs afspejler denne usikkerhed. Vi ved ikke om – og i givet fald hvornår – to af Danmarks vigtigste handelspartnere, Sverige og England, vil tilslutte sig euroen. Beslutningen om en eventuel dansk tilslutning til euroen bør udskydes fem til syv år. Så ved vi, hvad vi skal sige ja eller nej til.

Om nogle år vil danskerne have en klarere opfattelse af, hvilke fordele og ulemper de som borgere (forbrugere og producenter) har ved en eventuel dansk tilslutning til ØMU'en.

For Danmark er det ikke et spørgsmål om at flygte fra globaliseringen eller om at modvirke den. Det er et spørgsmål om, hvordan et lille land gør sig gældende i en globaliseret verden! Og hvordan vi i en sådan verden sikrer samhørigheden i samfundet. At vi bekymrer os om det, der sker i vores omgivelser, og de mennesker, der lever der.

Det er vigtigt at samle bred folkelig opbakning bag dansk udenrigspolitik, og det er uholdbart, at ca. halvdelen af befolkningen er imod den forsat hastige overførsel af beslutningskompetence fra Danmark til EU-systemet.

Med rette frygter mange, at dansk tilslutning til ØMU'en vil blive fulgt af en ophævelse af de øvrige tre forbehold (forsvarssamarbejde, politi- og flygtningesamarbejde og unionsstatsborgerskab) og overnational kompetence på andre områder i forbindelse med afslutningen af den nuværende regeringskonference i Nice.

Antagelig vil også det europæiske menneskerettighedscharter flytte kompetencen fra Danmark til EU, ligesom det vil styrke den individualistiske livsopfattelse på bekostning af fællesskabet.

EU bør i stedet samle kræfterne om udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande, der har søgt om medlemskab. Det vil være det største bidrag til at sikre fred og stabilitet i vores del af verden i de første årtier af det 21. århundrede.